

Po leti sem jo spet raje imel. Trgal sem leščnike in je sušil na peči. Imel sem jih cele kôpe in prešteval sem jih in spravljal, da je bilo veselje.

Jeseni je prišlo sadje, sušil sem hruške in jabolka. Mnogokrat sem trl po zimi rad hruške in krhlje. Dobra je bila tudi hruškova voda, mnogo boljša se mi je zdela, nego sedaj vino.

Tako mi je bila neka prestolnica in stanovanje moja zelena peč skozi nekaj let.

Ko sem odšel v mestne šole, sem se čimdalje manj brigal za staro znanstvo in prijateljstvo. Le od časa do časa se še zamislim v tihih urah na mladostne dneve in častitljiva zelena peč se mi obnovi v spominu in mi prijazno izvablja lepe in ljubeznive slike iz prijetnih mladostnih dnij.

Angelar Zdenčan.

Zima je tu . . . !

Jujuhuhuhu,
Spet zima je tu!
Zavita je v kožuh
Debelo sneženi,
Las sivih ji kita
Je curek ledeni,
Ob palico močno
Je starka oprta;
To golo drevo je
Iz daljnega vrta
In s palico tako
Iz sobe vas vabi:
„Hej, dečki za mano,
Iz sobe na plano
Veselo, poskočno;
No nikdo ne zabi
Prinesti prav ročno
Brez šuma, ropota
Ker dedek že spi —
Iz temnega kota
Prepelskih sani.
A potlej na griček

Pod oni grmiček,
Nato pa nizdoli,
Kot nikdar nikoli,
Da skoraj mogoče
Še dihati ni,
Da čelo se vroče
Na mah ohladi,
Iz glave pa hoče
Vse polno skrbi.“
No vendar ti nekaj
Povedati smem:
Nikari ne vekaj
V veselje ljudem —
Če kdaj se prevrneš
S prepolzkih sani,
Da skoraj iz snega
Te videti ni;
Če potlej se vrneš
Na dom svoj po malico,
No, dá pa, glej spaka,
Ti dedek tvoj — s palico.

Stric Peter.

